

เทอร์เรีย :
เรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อวาเลนไทน์ปีนั้น...
วันที่ฉันมาโรงเรียนสายที่สุดในชีวิตและเจอกับ...เขา

เพย์ตัน :

การรอคอยแสนเนิ่นนานของผมสิ้นสุดลงในวาเลนไทน์ปีนี้...
วันที่ผมมาโรงเรียนเช้าที่สุดในชีวิตและเจอกับ...เธอ

บทนำ

บรรยากาศในโรงเรียนวันนี้ดูแปลกไปจากทุกๆ วันจนฉันรู้สึกได้ เพราะทันทีที่เสียงออดเลิกเรียนดังขึ้น ฉันก็เห็นกลุ่มนักเรียนชายรุ่นเดียวกันกับฉัน (ม.4) ที่อยู่ห้องข้างเคียงเดินรวมกลุ่มกันออกจากห้องผ่านหน้าห้องฉันและมุ่งหน้าไปทางสนามฟุตบอลใหญ่ที่กั้นระหว่างอาคารเรียนฝั่ง ม.ต้น และ ม.ปลาย สีหน้าทุกคนดูตึงเครียดและเร่งรีบจนคนที่ไม่เคยคิดจะสนใจเรื่องชาวบ้านอดไม่ได้ที่จะหันไปถามไถ่พวกแก๊งหลังห้องที่กำลังยึดของใส่ได้ทีละลวกๆ เพราะจะรีบลงไปเตะบอลที่ลานปูนใต้อาคารเรียน

"พวกแกรู้มั๊ยว่าข้างนอกเขามีเรื่องอะไรกัน บรรยากาศอย่างกับจะมีจลาจลในโรงเรียน"

"ถึงบอกไปพวกแกจะรู้จั๊กมั๊ยล่ะวะ"

"แกก็บอกมาก่อนเถอะน่า =()="

"พวก FDB"

"อะไรคือ FDB"

"ก็พวก Freedom Blood ໄงໄວ"

"พวกเขาคือใคร มีความสำคัญยังไง (. .)?"

"โห นี่จะให้เสียเวลานั่งเล่าจริงๆ เหรอวะ เรื่องมันยาวเป็นมหากาพย์ เล่าอาทิตย์หนึ่งก็ไม่จบหรอก...เอาเป็นว่ามันเป็นแก๊งเด็กเกเรียนที่ใหญ่ที่สุดในโรงเรียนเราก็แล้วกัน"

"เป็นแก๊งอันธพาลแบบพวกแบล็กลิสต์ของโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์นะเหอ --?"

"มันก็ไม่เชิงหรอกนะ เอาเป็นว่าคล้ายๆ"

"..."

"นโยบายของพวกแบล็กลิสต์คือเน้นแหกกฎและสร้างความเดือดร้อนเข้าไว้เพื่อประกาศตัวว่าเป็นรากแก้วแห่งความชั่วร้ายของโรงเรียน"

"..."

"แต่สำหรับ FDB นโยบายหลักคือ 'ง่ดร่วมกิจกรรมของโรงเรียนทุกประเภท' ซิลไปวันๆ เรียนไปงั้นๆ (ตามหน้าที่) แต่ไม่เน้นสร้างความเดือดร้อนให้ใคร แต่ต้องการแยกตัวเป็นอิสระจากกรอบของโรงเรียน มันถึงเป็นที่มาของชื่อกลุ่ม Freedom Blood ไง"

"..."

"สรุปง่ายๆ คือเป็นแก๊งซิลไปวันๆ นั้นแหละ คิดดูว่าในกลุ่มมันมีแต่พวกนักกีฬาตัวเก่งๆ หัวกะทิกันทั้งนั้น แต่ไม่มีใครยอมเสียสละมาเป็นนักกีฬาให้โรงเรียนเลยสักคน แต่ถ้าถามฉัน...ฉันว่าพวกมันก็โอเคนะ คบได้ไม่มีปัญหา อาจจะเกเรียนๆ หน่อย แต่มันก็ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใครนอกจากทำตัวรุกรุกตาอาจารย์ไปวันๆ"

ในสายตาของผู้ชายด้วยกัน พวกเขาอาจจะไม่ได้เป็นคนเลวร้ายอะไรนัก แต่สำหรับเด็กเรียนที่ทำตัวอยู่ในกรอบของโรงเรียนโดยเคร่งครัดมาตลอด อย่างฉันยอมรับว่าฟังแล้วค่อนข้างจะรับไม่ได้กับพฤติกรรมของพวกเขา (จะบอกว่าโลกสวยก็ได้นะ เพราะด้วยความที่ผ่านไป มาฉันอยู่แต่ห้องคิงเพื่อนผู้ชายในห้องอย่างน้อยๆ ก็ต้องรักเรียนและมีใจคิดที่จะร่วมกิจกรรมของโรงเรียนในระดับหนึ่ง เพราะฉะนั้นเวลาฉันเห็นพวกนักเรียนที่โดดเรียน เพิกเฉยต่อกิจกรรมโรงเรียน หรือแต่งตัวผิดระเบียบมากๆ ฉันก็จะสรุปพวกเขาในแวบแรกที่เห็นทันทีว่าโคต (ะ) ร (ะ) เลว -*-) "

"แล้วตกลงว่ามันเกิดอะไรขึ้น พวกเขารวมกลุ่มกันจะทำอะไรหรือ"
"ได้ยินว่าวันนี้พวกมันมีนัดประชุมใหญ่เพื่อหาข้อสรุปเรื่องที่ว่าหัวหน้า
กลุ่มจะถอนตัว"

"ถอนตัว? ทำไมล่ะ"

"แล้วคนนอกอย่างแกจะรู้ไปทำไมวะ ในเมื่อสาเหตุที่หัวหน้าแก
ถอนตัวมันไม่เกี่ยวกับแกอย่างแน่นอน"

มันก็จริงอะนะ รู้ไปก็เท่านั้น เพราะยังไงเรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับ
ชีวิตและเกรดเฉลี่ยสะสมของฉันอยู่แล้ว =()=;

"ไม่ใช่อะไรหรอก ที่ถามเพราะฉันนึกว่าพวกเขาจะไปรวมตัวกันที่นั่น
เพื่อประท้วงเรื่อง 'อาจารย์กะลา' กตกรตผลเมื่อเทอมที่แล้ว' จริงๆ
อาจารย์แกชื่อกรชัย แต่ด้วยความที่ไม่ว่าจะผ่านไปก็รุ่นต่อก็รุ่น พี่แกก็ยังคง
ยืนยั้นจะตัดผมทรงกะลาครอบอยู่อย่างนั้น จนในที่สุดทรงผมสุดเก๋ของ
แกก็ได้กลายเป็นฉายาประจำตัวไปโดยปริยาย เพราะเวลานึกชื่อแกไม่ออก
ตอนพิมพ์ปกรายงาน พวกฉันก็ชอบถามกันว่า 'อาจารย์ผมทรงกะลาครอบ
ชื่อจริงว่าอะไรนะแก' สุดท้ายทุกคนเลยพร้อมใจกันเรียกกันว่า 'อาจารย์
กะลา' มาจนถึงทุกวันนี้"

"คนที่ได้พละ (เกรด) สามเมื่อเทอมที่แล้วอย่างพวกแกก็เลยคิดจะไป
ประท้วงด้วยว่านั่น"

"อ่า...ก็ทำนองนั้นแหละ =()=" อย่างน้อยๆ ถ้ามีการตั้งโต๊ะ
รายชื่อเพื่อยื่นประท้วงกับฝ่ายวิชาการ ฉันก็คิดว่าจะชวนพวกเพื่อนๆ ใน
ห้องไปร่วมลงชื่อด้วยเพื่อเรียกร้องเกรดสี่วิชาพละให้กลับคืนมาสู่ใบเกรด"

"วันๆ คิดแต่เรื่องเกรด เอาสมองไปคิดเรื่องอื่นที่มันวาบหิวไว้ใจ
บ้างก็ได้นะเว้ย ชีวิตมันจะได้มีรสชาติกับเขาบ้าง ตกลงไม่มีอะไรแล้วใช่ไหม
ฉันจะได้ไป --+"

"ไม่มีแล้ว เชิญแกเถอะ -*"

"บายเว้ยจุมมา"

"เฮอ บาย"

จะบอกว่าจุมมาไม่ใช่ชื่อของฉันหรอกนะ แต่มันเป็นฉายาที่พวก

เพื่อนๆ ในห้องใช้เรียกพวกฉันจนติดปากมาตั้งแต่สมัย ม.ต้น ส่วนที่มาของฉายานี้เดี่ยวเอาไว้เล่าทีหลังแล้วกันเพราะเรื่องมันยาวมั่วากกกกกก -*-

ทันทีที่รู้ว่าวันนี้พวก FDB มีแนวโน้มว่าจะมีเรื่องกันที่สนามบอล พวกฉันเลยตกลงกันว่าวันนี้จะรีบกลับบ้านให้เร็วขึ้นเพื่อความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน (นางเอกเรื่องนี้ตื่นตูมเกินจำเป็นมาก)

ที่ว่าความตั้งใจในการที่จะรีบเผ่นกลับบ้านของพวกฉันก็มันต้องล่มลง เพราะระหว่างที่พวกฉันสามคนเดินเม้าท์มอยกันลงมาที่ชั้นหนึ่ง ก็ดันไปเจอเข้ากับอาจารย์ห้องทะเบียนที่เดินสวนมาพอดีและเรียกพวกฉันให้ไปช่วยพับจดหมายแจ้งเรื่องทอดผ้าป่าการศึกษาซะงั้น...

กว่าจะพับจนครบหมดทั้งตั้งก็ปาเข้าไปหกโมงครึ่งเลยจ้า TAT

"ขอบคุณทุกคนมากนะจ๊ะที่ช่วย ไว้ครวหน้าจะขอใช้บริการอีกนะจ๊ะสามสาว ^^"

"ค่า / ค่า / ค่า"

ในที่สุดก็ได้กลับบ้านแล้วจริงๆ เฮ้อ...

...

ด้วยความที่มันเย็นมากแล้วประตูเล็กด้านข้างและด้านหลังโรงเรียนเลยปิดหมดแล้ว พวกฉันเลยจำต้องยอมเดินอ้อมตีกรอบใหญ่เพื่อไปออกประตูใหญ่ที่หน้าโรงเรียนแทน

ระหว่างที่กำลังเดินผ่านลานหน้าเสาธง ฉันก็อดไม่ได้ที่จะมองเลยไปที่สนามฟุตบอลใหญ่ซึ่งอยู่ไกลออกไปพอสมควร

ให้ตายเถอะ แก๊ง FDB มันใหญ่ขนาดนี้เชียวยเหวอ ทีแรกฉันคิดว่าคงจะมีสมาชิกกลับถึงสี่สิบคนซะอีก แต่จากการกะด้วยสายตาคร่าวๆ ฉันว่าในสนามนั้นน่าจะมีไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยคน

"แก วันนี้มีแข่งบอลด้วยเหวอ" เพื่อนที่ถามขึ้นเมื่อเห็นว่าฉันหยุดยืนมองไปที่สนามฟุตบอลด้วยความสนใจเป็นพิเศษ

"แข่งบอล แต่ทำไมบนสแตนด์ไม่เห็นมีคนเชียร์เลยแก" คุณก็ฉลาดในเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องฉลาดแบบนี้เสมอ

"ฉันว่าน่าจะเป็นพวก FDB มากกว่า" ฉันพูดได้ไม่ทันขาดคำดี จู่ๆ ในสนามก็เริ่มซุลมุนวุ่นวายขึ้น

ผู้ชายสองคนที่ยืนอยู่กลางวงตรงเข้ากระชากคอเสื้อของอีกฝ่ายอย่างไม่มีใครยอมใคร ส่วนพวกที่เหลือก็ยืนคุมเชิงอยู่ห่างๆ และมีบางส่วนที่พยายามจะเข้าไปห้าม แต่สุดท้ายก็กระเจิงออกมาเพราะเสียงหวาดของสองคนนั้น

พวกฉันสามคนยืนหันรีหันขวางทำอะไรไม่ถูกอยู่พักใหญ่ ก่อนที่ฉันจะได้สติเป็นคนแรกและชวนเพื่อนอีกสองคน (พื้นที่กับคุกกี้) วิ่งไปที่ห้องปกครองเพื่อขอความช่วยเหลือ

...

ทว่าทันทีที่วิ่งมาถึงหน้าห้องปกครองก็พบว่าอาจารย์และพวกสารวัตรนักเรียนได้กลับบ้านกันไปหมดแล้ว (ช่วงนี้ใกล้สอบทุกคนเลยสลายตัวเร็วเป็นพิเศษ)

"เอาใจดีแก่" คุกกี้ถามฉันกับพื้นที่ที่กำลังตัดสินใจกันอยู่ว่าควรจะทำยังไงต่อไปดี ในเมื่อตอนนี้ฝ่ายปกครองกลายเป็นตัวเลือกที่ถูกตัดทิ้งไปแล้วเรียบร้อย

"ฉันว่าเราลัดกันเถอะ" พื้นที่ว่าพลางลากแขนคุกกี้ให้เดินไปด้วยกันที่หน้าประตูโรงเรียนอย่างเอาตัวรอด ในขณะที่ฉันยังคงยืนนิ่งคิดอยู่ที่เดิมไม่ขยับไปไหน

"..."

อันที่จริงฉันควรจะเห็นด้วยกับการตัดสินใจของพื้นที่ ทว่าไม่รู้อะไรตัดสินใจให้คราวนี้ฉันคิดแตกต่างจากพวกเพื่อนๆ อีกสองคนไปซะได้ก็ไม่รู้

"เทอร์รี่ ยืนนิ่งอยู่ทำไม มาด้วยกันเร็วเข้าแก" พื้นที่กับคุกกี้หันกลับมาเรียกหลังจากเดินไปได้สักพักแล้วพบว่าฉันไม่ได้เดินตามออกมาด้วย

ไขแล้วละ ชื่อของฉันคือเทอร์รี่ (ชื่อเหมือนหมาเลยใช้มัยละ TAT)

"แกสองคนกลับไปก่อนเลย ไม่ต้องรอฉัน" ว่าจบฉันก็หมุนตัววิ่งกลับไปที่สนามบอลอีกครั้งทันที

"เฮ้ย! เดี่ยวก่อนดิแก เทอร์รี่..."

"เทอร์เรีย!!!"

ในที่สุดฉันก็วิ่งกลับมาถึงสนามฟุตบอลจนได้ ถามว่าทำไมถึงต้องพาดตัวเองมาเสี่ยงแบบนี้ด้วย ฉันเองก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน

อย่างไรก็ตามตอนนี้ทั้งหมดได้สลายตัวไปจากสนามบอลกันหมดแล้ว จะเหลืออีกแต่...ผู้ชายคนหนึ่งที่ถูกจุมจนวนมไปทั้งตัวกำลังเดินตรงไปที่ก๊อคน้ำหน้าโรงยิม จากนั้นก็วิ่งน้ำล้างหน้าล้างแขนอย่างใจเย็นเสมือนว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่มันช่างสามัญธรรมดาสุดๆ สำหรับเขา

เส้นผมสีน้ำตาลแดงที่ยาวปรกต้นคอและโบหน้า อีกทั้งท่าทางและอิริยาบถที่ดูเฉยชาไร้อารมณ์นั้นทำให้เขาแลดูลึกลับเข้าถึงยากอย่างบอกไม่ถูก

และไม่รู้อะไรจิตใจให้ฉันเดินเข้าไปใกล้เขาในระยะเวลาที่เอื้อมมือถึงกันได้พลางส่งเสียงถามออกไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ แข่งกับเสียงน้ำที่ไหลเอื่อยออกจากก๊อก

"เอ่อ...นาย...ไม่เป็นอะไรใช่ไหม? อ๊ะ! ○_○" ฉันหลุดเสียงร้องออกมาเบาๆ เมื่อจู่ๆ ก็ถูกเขาคำว่าหมับเข้าที่ข้อมือข้างที่อยู่ใกล้มือเขาที่สุดพร้อมออกแรงกระชากเข้าหาตัวและดันฉันไปติดอยู่ที่ขอบอ่างล้างมือจนฉันเกือบจะส่งเสียงกรี๊ดออกไปในตอนที่กำลังจุมกโด่งของเขาเฉียดผ่านปลายจุมกของฉันไปฉิวเฉียดสุดๆ

"○///○!!!"

"...!!!"

เขาชะงักไปเล็กน้อยทันทีที่เห็นว่าเป็นฉัน หากก็ยังคงยึดข้อมือฉันเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย ลมหายใจอุ่นร้อนของเขาที่ปะทะลงบนแก้มของฉันทำให้ฉันรู้สึกร้อนวูบวาบอย่างไร้สาเหตุ

ตามโหนกแก้มที่บวมซ้ำเล็กน้อย และคราบเลือดที่ไหลซึมอยู่ที่มุมปาก ขับเสี้ยวหน้าคมขริมของเขาให้ดูดูต้นมากยิ่งขึ้นจนฉันไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตาด้วย อีกทั้งเส้นผมเปียกชื้นที่ปรกลงมาอยู่ข้างโบหน้าและหน้าผากทำให้ฉันเห็นหน้าเขาไม่ค่อยถนัดสักเท่าไร แต่จากการมองโครงหน้าของ

ปุยฝ้าย

เขาแบบผ่านๆ ฉันรู้สึกได้ว่าถ้าเขาไปตัดผมตัดเผ่าให้มันเข้าทรง (ไม่ใช่ไว้ยาวเป็นยาคกตกอับแบบนี้) เขาน่าจะเป็นผู้ชายที่ดูดีมากคนหนึ่งเลยทีเดียวยังไม่ทันที่ฉันจะได้ขยับปากพูดอะไรออกไป เขาก็เป็นฝ้ายคลายมือออกจากข้อมือฉัน ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไปโดยไม่พูดอะไรเลยแม้แต่คำเดียว ปล่อยให้ฉันยืนอึ้งค้างอยู่อย่างนั้นอีกพักใหญ่ๆ

ตึก ตึก ตึก

ให้ตายเถอะ เมื่อกี้เขาเป็นบ้าอะไร ทำไมถึงได้รังตัวฉันเอาไว้แบบนี้ตั้งนานสองนาน ในเมื่อเขาเองก็รู้ว่าฉันมาดี ไม่ได้มาร้าย

ตึก ตึก ตึก

ระหว่างนั้นฉันก็รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นตึกๆ อยู่ในหู จนฉันต้องยกมือขึ้นทาบอกเพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองไม่ได้มโนไปเองว่าหัวใจกำลังเต้นโครมครามเพราะอีตาดมยาวหน้าคุณนั้น...

ตึก! ตึก! ตึก!

○///○!!!

เป็นไปได้ไม่ได้ ฉันนี่นะจะใจเต้นแรงเพราะผู้ชายเถื่อนๆ อย่างหมอนั้น...ไม่มีทาง! และไม่มีวันเป็นไปได้!

ฉันว่าที่ฉันใจเต้นเป็นเพราะกลัวหมอนั้นมากกว่า ใช่แล้ว มันต้องเป็นเพราะเหตุผลนี้แน่ๆ ฉันแค่กลัวเขาเท่านั้น... (จริงๆ นะ TAT)

1

กัปตันทีมบาสคนใหม่

หกเดือนต่อมา...

14 ก.พ. 25XX

หน้าประตูทางเข้าโรงเรียนครุฑพิธานฝั่ง ม.ปลาย เวลา 7.25 น. อีกลีบห่านาที่จะถึงเวลาเข้าแถว ใครก็ได้ช่วยตบหน้าฉันแรงๆ แล้วบอกที่ว่าเป็นเพียงแค่ฝัน TAT

ฉันก้มลงมองหน้าปัดนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง พร้อมกับหยิกแขนตัวเอง

แรงๆ และพบว่าตอนนี้คือเวลา 7.25 น. โดยปกติแล้วฉันจะมาถึงโรงเรียนราว 6.40-6.45 น. ตามประสาหญิงสาวผู้รักเรียนและยึดมั่นในกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด

แต่วันนี้ 7.25 น. TAT

ม่ายยย สายโคตรๆ สายฟูตๆ สายมากแม็กซ์!!!

ว๊ิงๆๆ! ว๊ิงๆๆ! ว๊ิงๆๆ! (โปรดร้องตามเป็นทำนองเพื่อความสนุกสนานในการว๊ิงของนางเอก)

19

ฉันอุตส่าห์ลงทุนว๊ิงสี่คุณร้อยแข่งกับเวลาเข้าไปในโรงเรียนทันที ทว่าสุดท้ายดันมาติดแหงกอยู่ตรงถนนหน้าโรงยิมซะงั้น...

นี่มันเกิดอะไรขึ้น มีบอลำโยเคลื่อนพลมากดดันประท้วงรัฐบาลที่หน้ายิมโรงเรียนเราแท่งั้นเทร่อ (ไม่น่าจะเกี้ยว --) ทำไมคนมันถึงได้หนาแน่นแออัดขนาดนี้

"โทษนะคะ ขอทางหน่อยค่ะ" ฉันพยายามแทรกตัวฝ่ามือบอลำโย เอียกลุ่มนักเรียนหญิงที่ยืนออกันอยู่หน้าโรงยิมจนล้นมาถึงทางเดินขึ้นห้องฉันในมือของแต่ละคนต่างก็มีดอกไม้ ช็อกโกแลต ตุ๊กตาหมี และกล่องของขวัญที่ห่อไว้อย่างสวยงามอลังการ แต่กลับไม่มีใครสนใจฉันเลยสักคน --

"ฮือฮ่าๆ"

"ขอโทษนะคำ เบลโล ช่วยสนใจทางนี้หน่อยได้มั๊ย"

"ฮือฮ่าๆ" >> "ไม่มีใครสนใจ"

"๖ ขอพื้นที่เล็กๆ ให้ฉันได้เดินผ่านไปจะได้มั๊ย ๖ ฮือฮืม~ (อันนี้เป็นเสียงเอื้อนในลำคอเพื่อความไพเราะ??? มากยิ่งขึ้น)"

"ฮือฮ่าๆ" >> "ยังคงไม่มีใครสนใจ"

"เอ่อ คือว่ารบกวนขอช่องเล็กๆ สำหรับเดินขึ้นห้องหน่อยจ้า เบลล์ มีฟลีสสส" ขอร้องดึๆ ก็แล้ว ร้องเพลงก็แล้ว ประชดก็แล้ว แต่ก็ยังไม่มีการสนใจจะแหวกทางให้ฉันอยู่ดี

เสียงพุดคุยของพวกนักเรียนที่ยืนออกจนเต็มพื้นที่ถนนหน้าโรงยิมทำให้ฉันได้รู้ว่าวันนี้โรงเรียนเรามีแข่งบาสกระชับมิตรกับโรงเรียนมัธยมปลาย

เอกอนันต์ ซึ่งปีนี้โรงเรียนเราเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน

ได้ยินแว่วๆ ว่าในทีมของนักกีฬาบาสจากโรงเรียนมัธยมปลาย เอกอนันต์มีพวกแบล็กลิสต์กับพวกตัวแทนสถานักเรียนอะไรสักอย่างอยู่ในทีมด้วย และนี่จึงเป็นสาเหตุของจลาจลขนาดย่อมที่นานที่ปีหน้าจะเกิดขึ้นในโรงเรียนเรา เพราะนอกจากตึงนักกีฬาบาสโรงเรียนเราเองแล้ว ยังมีตึงจากโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์มาสมทบด้วยอีก -- (นี่ขนาดไม่ตั้งใจฟังยังจับใจความได้มากมายขนาดนี้)

"แกล!! เมื่อกี้ฉันเห็นพีจิมเบด้วยอ้อ โอยยย ตัวจริงน่ารักจนฉันอยากพุ่งเข้าไปกอดพีเขามากเลยแแก~"

"พีเขามีแฟนแล้วไม่ใช่หรอวะ =()=";

"แกงนี้เขามีเจ้าของกันหมดทั้งกลุ่มนั่นแหละยะ แต่ถึงยังงั้นก็ได้ตัดสินใจแล้วว่า จะขอถวายตัวเป็นตึง BL ผู้ซื่อสัตย์ตลอดไป *O*"

"เชิญแกเป็นตึงพีๆ BL ตามสบาย ส่วนฉันตั้งสัตย์ปฏิญาณจะถวายตัวเป็นตึงกับตันทีมคนใหม่แะกะกลองอย่างเทย์ตัน ที่ทิ้งหล่อ! รวย! เลว! และที่สำคัญ... ♪ ยังโสดดด~ โสด~ อยู่ตรงนี้ ยังโสด~ โสด~ ♪~ โอ้ยยย สเป็กฉันชัดๆ เลย *O*"

"โสดบ้านแก! เขาก็อยู่กับนักกีฬาแบดมินตันที่อยู่ห้องสิบเจ็ดมาตั้งแต่ม.ต้น แล้วจ้า~"

"อย่ามามั่ว กิ๊กอะไร เทย์ตันเขาหวงตัวจะตาย ไม่มีทางกิ๊กกับยัยชะเนาะนักแบดมินตันนั้นได้หรอก =()=";

"ไม่เชื่อก็อย่าเชื่อ ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าเทย์ตันกับชะเนาะนักแบดมินตันเคยกิ๊กกันมาก่อน และตอนนี้อาจจะยังไม่ได้เลิกกันจริงๆก็ได้ อ้อ แล้วฉันก็ได้ข่าวมาว่าซีเป็นคนสลัดเขาทิ้งไปหารุ่นพีที่เป็นนักแบดมินตันด้วยนะแก เพราะแบบนี้เทย์ตันถึงได้เฮิร์ตมากถึงขั้นถอนตัวออกจาก FDB แล้วมาเข้าทีมบาสเพื่อประชดกิ๊กเก่าที่ทิ้งเขาไปยังงั้นละ"

"โอเค เรื่องราวช่างดราม่าซ่อนเงื่อนเหลือเกิน เอาเป็นว่าฉันขอรักเจวานกับปังปอนด์แทนก็แล้วกัน ♥_♥"

"เดี๋ยวตบหัวใจกระเด็นหลุดจากเป้าตาเลยแกนี่! ไม่ได้! เจวานเป็น

ของฉันยะ ส่วนแกเอามาโนชไปเลย ฉันยกให้แกฟรีๆ ไม่คิดค่าเสียใจเลย
เจ้า :p"

"เลววรวรว มาโนชเป็นของแกต่างหาก TAT"

"ไม่เจรงง มาโนชเป็นของแก ส่วนเทย์ตัน เจวาน และบั้งปอนด์
เป็นสามีสของฉันทั้งหมด"

"กรี๊ดดด นั่นพีวักกับพีทราฟฟิคไ่มัยะวะแก ตัวจริงอย่างออว่า
อริายยย ♥"

"นี่~ เหล่าชะนีเหนียงยานทั้งหลาย ช่วยสำเหนียกด้วยนะคะว่าเขา
มีเมียกันหมดแล้ว แถมยังมีฉันเป็นเมียน้อยห้อยต้องแต่งอยู่ข้างหลังอีกด้วย
เพราะฉะนั้นชะนีนางไม่อย่างพวกหล่อน...ดิฉันขออัญเชิญกลับสู่ผืนป่า
อะเมซอนไปเลยนะคะ!!! >_<"

"\$@&&^)(%^@#"

"#%\$*)(%#\$S\$%(*)("

เสียงพุดคุยของบรรดาตึงนักกีฬาบาสทั้งสาวแท้และเทียมดังหึ่งไปทั่ว
บริเวณประหนึ่งเสียงแมลงวันบินตอมขี้

จิมเบ? ไวกิ้ง? ทราฟฟิค? เทย์ตัน? เจวาน? บั้งปอนด์?

ด้วยความสัตย์จริง ฉันไม่รู้จักพวกเขาเหล่านี้เลยสักคนเดียว มีเพียง
มาโนชเท่านั้นที่ฉันคิดว่าตัวเองน่าจะพอรู้จักอยู่บ้างว่าเป็นใครมาจากไหน
และหน้าตาเป็นยังไง ถ้าจำไม่ผิดหมอนี้เคยเรียนห้องเดียวกับฉันตอน ม.1
จากนั้นเขาก็ทำเกรดไม่ดีและร่วงไปอยู่ห้องทั่วไปตอน ม.2 และได้รับการ
คัดตัวให้เป็นนักกีฬาบาสโรงเรียนในปีนั้นพอดี

จะว่าไปทุกโรงเรียนก็เหมือนกันหมดเลยจริงๆ เนอะ ถ้าได้ขึ้นชื่อ
ว่าเป็นนักกีฬาดาวเด่นของโรงเรียนและหน้าตาไม่ได้แย่มากมาย ยังไง
ก็ฮอตในหมู่สาวๆ อยู่วันยังค่ำ (แต่คงต้องยกเว้นมาโนชเอาไว้หนึ่งคน
-*~)

ว่าแต่...ยื่นออกันเต็มพื้นที่ขนาดนี้ แถมพุดตะโกนขอทางยังไงก็
ไม่มีใครฟัง สงสัยฉันคงต้องยอมเสียเวลาเดินอ้อมตึกไปอีกด้านแทนแล้ว
ละมั้งนี้ =()=;

ตายแล้ว ยัยคุกกี้โทรมาตามแล้วมัยละ ฮือๆ

(เทอร์รี่ยย~ นี่แกอยู่ไหนแล้ว จะเจ็ดโมงครึ่งแล้วนะเว้ย ตอนนีพวกฉันรอแกอยู่คนเดียวเลยเนี่ย) เสียงยานคางเหมือนยายแกอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ถึงไม่ดูชื่อที่โชว์อยู่บนหน้าจอก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นยัยคุกกี้

เข้านี้ฉันกับเพื่อนๆ ในกลุ่มอีกสองคน (คุกกี้และเพ้นท์) นัดกันชะดิบตีว่าจะไปสอบอ่านออกเสียงพร้อมกันที่ห้องหมวดภาษาไทย (มันเป็น การสอบนอกรอบที่นักเรียนต้องหาเวลาว่างไปหาอาจารย์ที่ห้องเขาเอง ภายในอาทิตย์นี้)

"โทษทีนะแก นาฬิกาปลุกฉันถ่านหมด ตอนนีฉันอยู่หน้าโรงยิมนี้แหละแก แต่คนยืนรอเต็มไปหมด เลยกำลังเดินอ้อมไปฝั่งห้องสมุดแทน" ไม่รู้ว่าวันนี้มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตฉัน ปกติฉันจะตื่นก่อนนาฬิกาปลุกดังราวๆ ห้าถึงสิบนาทีก่อน เป็นแบบนี้มาตั้งแต่สมัย ม.ต้น แล้ว แต่วันนี้ไม่รู้เกิดอะไรกะไรกับชีวิตฉันถึงได้นอนเพลินจนลืมตื่น แงมนาฬิกาปลุกก็ดันมาถ่านหมดเอาวันนี้เข้าให้อีก TAT

(เหลืออีกสิบนาทีจะเข้าแถวแล้ว แกไม่ต้องรีบหรอกนะเพื่อน ค่อยๆ เดิน เดี่ยวสะดุด) เพ้นท์แย่งโทรศัพท์จากคุกกี้มาคุยและยังคงไม่ทิ้งนิสัยชอบประชดประชันเหมือนฉันไม่มีผิด

"ขอบคุณ ฉันจะค่อยๆ เดินทีละก้าวพร้อมบริกรรมคาถาในใจอย่างมีสติทุกอย่างก้าวเลย แกสองคนไม่ต้องเป็นห่วงนะ :p" ถึงปากจะพูดเล่นแต่ฉันก็รู้สึกผิดกับยัยสองคนนี่จริงๆ นะ แงๆ

(อือ งั้นขอจกรรมระยะเจ็ดเลยนะแก ซ้าๆ ค่อยๆ ย่าง) ดูมัน ยังประชดไม่เลิก

"แก ฉันขอโทษนะ ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ อะ -*-"

ปกติฉันจัดได้ว่าเป็นคนที่มาเข้าเป็นอันดับสองของกลุ่มรองจากคุกกี้ที่บ้านอยู่ไกลมากเลยต้องรีบออกจากบ้านแต่เช้าเป็นพิเศษ ส่วนคนที่สายเสมอเป็นกิจวัตรบอกเลยว่าคือยัยเพ้นท์ แต่คราวนี้เหงงกลายเป็นฉันที่เลตสุดในกลุ่มซะงั้น แงๆ

(เฮ้ย ไม่เป็นไรจริงๆ เว้ยแก)

"อ้อ ขอบใจแกมาก ถ้าฉันเราเจอกันที่แถวเลยละกันนะ"

(ไม่เอาสิแก มาเจอกันที่ห้องก่อน จะได้เอากะเป๋ามาเก็บด้วยง)

คุกกี้แย่งโทรศัพท์กลับไปพูดต่อด้วยเสียงมีพิรุณ

"แต่นี้มันใกล้จะเข้าแถวแล้วนะแก ขึ้นห้องไปเก็บกะเป๋มาแล้วเดี๋ยวก็ต้องเดินลงมาอีก"

(เถอะน่านะ มาที่ห้องก่อนเถอะ นะๆ)

"มีอะไรที่ห้องหรือ"

(เปล้า~ ก็แค่...ทุกคนกำลังรอแกอยู่นะ คิก)

"อะไรของแกเนี่ย"

(รีบๆ มาเลยนะแก แล้วเจอกัน บาย) คุกกี้ตัดบทหันที่พร้อมวางสายไปโดยไม่คิดจะฟังฉันพูดต่อเลยด้วยซ้ำ

อะไรของมันเนี่ย น้ำเสียงแลดูมีพิรุณขอบกล --? "

สรุปว่าต้องขึ้นห้องไปเจอพวกมันก่อนใช่มีเนี่ย...

...

คราวนี้ฉันเลยตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางอีกครั้งด้วยการเดินอ้อมไปด้านหลังตึกที่อยู่ตรงหน้าและเลาะไปตามข้างรั้วโรงเรียน จากนั้นค่อยเลี้ยวกลับขึ้นห้องซึ่งอยู่อาคารฝั่งตรงข้ามเป็นการย่นระยะทางลงไปได้อีกเล็กน้อย...

ระหว่างที่ฉันกำลังเดินลัดเลาะอยู่ข้างรั้วโรงเรียน จู่ๆ ก็มีกระเป๋าก็ฟ้าสีขาวใบหนึ่งถูกโยนข้ามกำแพงโรงเรียนมาตกอยู่ตรงหน้าฉัน

ดับ!

o_o?

ก่อนที่เจ้าของกระเป๋าคือจะโหนตัวข้ามกำแพงมาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าฉันที่ยืนอึ้งด้วยความตกใจ ไม่ดี ฉันคิดว่าฉันอึ้งเพราะออร่าความหล่อในตัวเขามากกว่า วินาทีแรกที่เห็นเขา ฉันสัมผัสได้ถึงคำว่าหล่อจนโลกหยุดหมุน เหมือนทุกอย่างรอบตัวมันตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเขาอย่างเบ็ดเสร็จ เรือผมสีน้ำตาลแอมป์ปรืดตขอยสันรับกับใบหน้ารูปไข่ขยับผิวหน้าเนียนใสเหมือนผู้หญิงของเขาให้ยิ่งโดดเด่นสะกดสายตาคนมอง

อย่างฉันได้ชะงักงันเลยจริงๆ

แต่...ประเด็นคือเสียงออกเตีอนเข้าแถวยังไม่ทันจะดังเลยด้วยซ้ำ แล้วหมอนี้จะเหนียวป็นร้วโรงเรียนเพื่อออ!?

โซว์พาว?

ว่างจัดจนต้องครีเอตวิธีเข้าโรงเรียนให้ไม่ซ้ำใคร? เดินเข้าปกติมัน ง่ายเกินไปไรจู้

ปวยแอนด์เพี้ยนจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้?

แต่...ดูจากรูปร่างหน้าตาแล้ว เขาดูดีเกินกว่าจะจัดอยู่ในกลุ่มของ คนเพี้ยนหรือจิตไม่ปกตินะ

ท่าทางเขาแลดูเหมือนคุณชายเสเพลที่หลุดออกมาจากหน้าหนังสือ การ์ตูนที่ฉันเคยอ่านยังงัยงั้นเลย (คือเขาแต่งตัวผิตรีะเบียบ แต่บุคลิก เขาดูคุณช้ายคุณชายอะ อาจจะฟังดูขัดแย้ง แต่ลุคของเขามันให้ความรู้สึก แบบนั้นจริงๆ =///=)

ระหว่างที่ฉันกำลังอึ้ง (กับความหล่อ) เขาก็เอี้ยวตัวลงเกี่ยวสาย กระเป่าก็ฟ้าขึ้นจากพื้นและตวัดไปสะพายไว้ที่ไหล่ตามเดิมพลางซ่อน สายตาขึ้นมองฉันในจังหวะที่เขากำลังยึดตัวขึ้นตรง

"=//="

เอ่อ...ผู้ชายคนนี้จะดูดีเกินไปแล้วนะ ทำไมไม่ว่าเขาจะขยับตัวทำ อะไรมันก็แลดูลงตัวไปหมดแบบนี้

แล้วไหนจะผิวขาวบ่มแดดนิดๆ อันน่าจะเกิดจากการเล่นกีฬาของเขา นั้นอีกที่ช่วยเสริมลุคของเขาให้แลดูเป็นสปอร์ตแมนมากยิ่งขึ้น แฮ้อ (ถอนหายใจกับความหล่อไม่บันยะบันยังของคนตรงหน้าที่ดูยังงัยก็ไม่คู่ควร กับยัยจุมมาอย่างฉันเลยแม้แต่น้อย) ผู้ชายที่ดูดีขนาดนี้ แถมยังดูท่าจะ ไว้ตัวเข้าถึงยากอย่างเขา ฉันคงทำได้มากที่สุดเพียงแค่ฝันถึงไปวันๆ

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

